

Kdo navdihuje moje sanje?

LETERARNA DELA

LITERARNA DELA

1. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

1.
MIHA PRHNE
KO BOM VELIK ...
OSNOVNA ŠOLA JOŽETA GORJUPA KOSTANJEVICA NA KRKI
3. B
KATJA PLOJ

LITERARNA DELA

1. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

2.
Ajda Bonča
Teden riše moje sanje
OŠ Poljane nad Škofjo Loko
3. b
Mateja Tušek

TEDEN RIŠE MOJE SANJE (Ajda Bonča)

Danes sanjam o poklicu, ki nekoč ga bom izbrala.
Bom morda sledila mami ali me navduši ati?
Premislim kje, kako in kaj naj znam,
želja preveč je za en dan.

Ob ponedeljkih bi zdravnica postala,
da vsem lahko bi pomagala.
Da z zdravili bi pregnala
vse bolezni, ki jih ima človeška glava.
Upam, da se bo kaj prijelo,
ko se komu bo kdaj snelo.
Ko pa kaj se bo zgodilo,
vse se hitro bo uredilo.

Torke bom kot kmetica preživela,
za krave in mleko bom skrbela.
Travo kosila, krompir sadila,
pa jogurt in smetano po loncu lovila.
Malo bom listje sušila,
obračala, grabila, John Deerja vozila.
Proti večeru pa sadje sušila
in se ob tem veselila.

Sreda bo čas za veterinariko,
konje, pujse, pa kakšno ovčarko.
V hleve bom hodila, z injekcijo strašila,
male živali bom krotila.

V četrtek bo dan ravno pravi za letenje,
upam, da varno, sicer bo rjojenje.
Na sedežih ljudje bodo sedeli,
med glasbo in sendviči oblake šteli.

Petek bo poln igre in smeha,
sestavljenih kock in harmonikarskega meha.
V vrtcu na tleh bom pravljice brala,
noske pihala in pri obrokih pomagala.

Ob sobotah in nedeljah bom pa na stolu sedela in se s kavico grela.

Avtorica: Ajda Bonča, 3. b

Šola: Osnovna šola Poljane nad Škofjo Loko

Mentorica: Mateja Tušek

LITERARNA DELA

1. TRIADA

MESTO	3.
IME IN PRIIMEK	ANŽE PAVKO
NASLOV DELA	POSTAL SEM ČEBELAR
ŠOLA	OŠ IN VRTEC SV. TROJICA
RAZRED	3. A
MENTOR/-ICA	NATAŠA BAUMAN

POSTAL SEM ČEBELAR

Moj dedi je čebelar. Že zelo dolgo čebelari. Doma ima čebelnjak. Nekoč me je vzel s seboj na čebelarški sejem in takrat je še mene začelo zanimati čebelarstvo. Na sejmu sem videl čebelarske obleke, točilce medu in satne osnove. Dedka sem prosil, če mi kupi čebelarsko opremo, da bi mu lahko pomagal pri čebelarjenju. Dedi mi je kupil čebelarsko obleko in kadijnico. Tako sem postal čebelar. Sedaj lahko dediju večkrat pomagam. Najino delo poteka tako, da si najprej oblečeva zaščitno obleko in prižgeva ogenj v kadijnici. Potem se odpraviva k čebelnjaku. Ko odpreva pokrov panja, najprej čebele pokadiva. Iz panja vzameva satne osnove in preveriva, koliko je zalege in medu. Med točiva enkrat na leto. Takrat najprej odpreva satno zaščito ter satje zloživa v točilec. Ko med steče v posodice, ga vlijeva v sod. Ker se v sodu med strdi, ga s posebno napravo stopiva. Ko je med tekoč, ga prelijeva v steklenice in ga prodava.

Vesel sem, ker sem postal čebelar. Ko sem pri čebelicah, sem srečen, saj me njihovo Brenčanje pomirja.

Anže Pavko, 3.a

LITERARNA DELA

2. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

1.
NEŽA PETAN
MOJ VZORNIK - NIKA PREVC
OŠ LESKOVEC PRI KRŠKEM
5. C
NUŠA SIMONČI TUMA

Moj vzornik – NIKA PREVC

Na vrhu skakalnice Nika sedi,
in se nam vsem malo živčna zdi,
a ona v glavi pogum in sanje drži.
S tem nam pokaže, kaj zmore vsak,
če v sebe verjame in dela korak za korak.

Nato se odrine in v zrak poleti.

Ko Nika visoko leti,
se ustraši še Sara Takanaši.

Njen pristanek popoln je,
saj doseže točke vse.

Publika ponori
in Niki se to super zdi.

Nika moj vzor je,
saj uči me,
da naj verjamem vase.

Kdor sanja veliko in trdno stoji,
lahko tudi sam visoko leti.

1.mesto
NIKA PREVC

LITERARNA DELA

2. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

2.
BRIN STOJNŠEK
MOJE SANJE
VIZ II. OŠ Rogaška Slatina
5. B
BARBARA STOJNŠEK

Moje sanje

Moje sanje
so knjige in branje.
Berem jih čez dan
in zvečer me povabijo v spanje.

Ko berem, lahko letim
kamor koli želim,
se z živalmi pogovorim
in če želim, neskončno dolgo bedim.

Če bi jaz bil pisatelj,
bi napisal tako knjigo,
ki bi otroke razveselila
ter jih k branju spodbudila.

Morda pa nekoč napišem knjigo,
ki je svet še ne pozna,
tako, ki bo grela srca
in v njej le radost bo doma.

Brin Stojnšek, 5. B

LITERARNA DELA

2. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

3.
ZOJA ZADNIK
SANJE
OŠ OTOČEC
5. B
KLAVDIJA GREGORČIČ

SCENARIJ

Sanje

JAZ (Zoja): Mami! Želim si postati igralka. Ampak sošolci pravijo, da ne bom nikoli dovolj dobra.

MAMA: Seveda si dovolj dobra. Samo vztrajati moraš.

JAZ: Hvala, mami. Ne bom več poslušala sošolcev, ki pravijo, da nisem dovolj dobra.

MAMA: Le tako naprej, Zoja, in nekoč ti bo uspelo. Verjemi mi.

(Zoja gre v svojo sobo.)

Naslednji dan v šoli

SOŠOLEC: Ha, ha! Nikoli ne boš dovolj dobra, da bi postala igralka, Zoja!

JAZ: Nehaj. Vedno vidiš samo druge, sebe pa sploh ne pogledaš. Verjemi mi, lahko sem več, kot si misliš.

SOŠOLEC: Ja, seveda.

(Se še naprej posmehuje.)

Konec pouka in Zojin odhod domov

JAZ: Mami, a se spomniš, ko si mi včeraj govorila, da mi lahko marsikaj uspe? Prijavila sem se na dramski krožek.

MAMA: Lepo. In lepo, da si me poslušala. Kot sem že rekla – verjemi mi, da ti lahko uspe.

JAZ: Hvala.

(Zoja gre v svojo sobo.)

Čez 2 leti

(Zoja odpira rojstnodnevna darila. Odpre eno izmed njih in v njem zagleda šopek rož.)

JAZ: To so rože iz igre Romeo in Julija! Hvala, oči, hvala, mami! Že vem – napisala bom scenarij in vprašala sošolce, če bi igrali v igri!

OČE IN MAMA: Super ideja!

OČE: Tukaj imaš liste ali pa vzemi računalnik in kar začni.

JAZ: Bom, hvala, oči. Hvala, ker me podpirata.

(Začne pisati.)

Naslednji dan v šoli

JAZ: Neli, Neli! Bi igrala v moji igri Romeo in Julija?

NELI: Ja, lahko! Zabavno bo.

ŠPELA: Kaj se dogaja, punce?

JAZ: O, Špela, ravno sem te hotela vprašati, ali bi igrala v moji igri.

ŠPELA: Ja, seveda!

JAZ: Hvala obema, ker mi pomagata, da bo moja igra res uspela.

ŠPELA, NELI IN JAZ: Juhu!

Dan predstave

(Igralka Julije – Neli – vrže šopek rož v zrak. Gledalci zaploskajo.)

(V zaodrju.)

JAZ: Super ste bile! Hvala še enkrat.

Čez deset let

NAPOVEDOVALEC: Naslednja dobitnica oskarja je igralka, ki je zaslovela po vsem svetu – Zoja Zadnik! Njena prva igra, ki jo je napisala pri enajstih letih, je bila Romeo in Julija. Čestitke!

(Gledalci zelo glasno zaploskajo.)

Zvečer po prireditvi

MAMA IN OČE: Čestitke, Zoja!

MAMA: Vidiš, da ti je uspelo!

JAZ: Hvala, mami. Hvala, oči. Res hvala!

(Ju objame.)

KONEC

LITERARNA DELA

3. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

1.
GAJA ARH
VMES
OŠ TRNOVO, LJUBLJANA
8. R
MARKO JANŠA

VMES

Sanjaj.
Ti rečejo, ko si še otrok.
Zbudi se!
Zaslišiš. Ne moreš bit več prost.

Uči se.
Ti rečejo. Da boš kaj vreden.
Razmišljaj.
Pravijo. Bodi radoveden.

Uživaj.
V življenju. Ti hkrati govorijo.
Živi.
Rečejo. Da leta te ne prehitijo.

Prihodnost.
Želiš si jo načrtovati.
Strah.
Pojavi se. Spet si v zagati.

Objem.
Želiš si nekaj toplega.
Ljubezen.
Da prežene nekaj groznega.

Navdih.
Iščeš ga v stvareh.
Spodbudo.
Skušaš najti v ljudeh.

Je upanje?
Da boš dosegel ta svoj cilj?
Drzni si!
Se vsak odgovor je glasil.

Si upam?
Nekje v glavi mi šumi.
Čutim.
Da dvom me že nazaj drži.

Beri.
Ti rečejo. Zgodbe drugih ljudi?
Ustvariti.
Svojo zgodbo, je to, kar si vsak želi.

Bodi.
To kar si. Lahko reče ti vsak kot za šalo.
Iskrico.
Lahko ti prebudi le pravi. Tudi če čisto malo.

Kaj je to, kar te je navdihnilo?
Je bila oseba ali prazen nič?
PODRI VZOREC, ne brigaj se za rime. Ustavi se. Zapri oči. Vdihni. Ponovno jih odpri.
Je kaj drugače?
Ni?
Mogoče zato, ker spremembe v resnici ni...

Doživljaj
vsak trenutek svojega življenja.
Sreča
ne nastane zgolj iz hrepenenja.

Gaja Arh

LITERARNA DELA

3. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

2.
NEJA BIRUŠ
STARŠI - MOJ NAVDIH
VIZ II. OŠ Rogaška Slatina
7. C
SNJEŽANA SOLDAT

Starši – navdih mojih sanj

Bilo je obdobje, ko sem bila pogosto tiho. Ne zato, ker ne bi imela česa povedati, ampak zato, ker nisem znala. V meni se je nabiralo preveč občutkov, ki jih nisem razumela niti sama. Zdelo se mi je, kot da se svet okoli mene vrti, jaz pa stojim na mestu. Dan je bil podoben dnevu. Šla sem v šolo, se pogovarjala s sošolkami, kosilo, domača naloga ... Toda doma me je vselej zajela praznina, čeprav nikoli nisem bila zares sama. Nisem vedela, zakaj se tako počutim, le vse se mi je zdelo brez pravega smisla. Starša sta kaj kmalu opazila, da nekaj ni v redu. Nista me silila z vprašanji, ampak sta mi dala čas. Mama je večkrat potrkala na vrata moje sobe, le toliko, da je preverila, če je z menoj vse v redu. Oče me je pogosto povabil na sprehod. Včasih nisva govorila o ničemer, včasih pa o vsem. Nikoli ni rekel, da pretiravam, da bodo stvari že minile. Rekel mi je, da je v redu, če se včasih počutim izgubljen. Najbolj mi je ustrezalo, da me nista skušala spreminjati, mi pametovati, ampak sta me sprejemala takšno, kot sem bila v tistem trenutku. Ko nisem imela energije, sta me razumela, ko nisem imela odgovorov, sta bila potrpežljiva in počasi sem se začela odpirati. Nekega večera, ko smo gledali televizijo, sem prvič začutila, da se lahko odprem, da jima lahko zaupam, da mi je težko, da se včasih ne počutim opaženo, da bi si želela več pozornosti ... Oba sta mi prisluhnila, ne da bi me enkrat samkrat prekinila, povedala sem lahko vse, kar mi je ležalo na duši. Oče me je spodbudil, da gre življenje včasih svojo pot in da včasih česa tudi ne razumemo, a da bom prej ali slej razumela, kar moram razumeti, ter našla svojo pot. Kljub temu da mi starša ne izrečeta nešteto besed, čutim, da me opogumljata in mi stojita ob strani, pot pa mi kažeta z dejanji in s svojim zgledom. Vedno znova mi dajeta vedeti, da sem vredna in pomembna, čeprav sama mnogokrat tega ne vidim. Dovolita mi, da se izrazim in zaupam takrat, ko meni to ustreza, ko začetim potrebo po tem, da se zaupam. Ker treniram košarko že s starejšimi dekleti, imam včasih občutek, da nisem na isti ravni kot one. Zato večkrat izgubim voljo, da bi nadaljevala in bi trening dala kar na stran. V takih trenutkih, ko bi najraje obupala, vskočita oče in mama, ki me vedno znova znata motivirati in v meni ponovno prižgati iskrico in voljo za nadaljevanje treningov. Zdaj vidim, kako zelo pomembno je, da ima vsak od nas ob sebi nekoga, ki je z nami, ko nam je težko in z nami, tudi kadar nam je lepo. Zato sem izredno hvaležna, da imam ob sebi osebi, ki me imata radi, me navdihujeta in mi pustita sanjati z odprtimi očmi.

Neja Biruš, 7.a

LITERARNA DELA

3. TRIADA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

3.
SIMON MAVSAR
MOJ NAVDIH
OŠ JURIJA DALMATINA KRŠKO
9. A
SONJA BRAČUN GORIŠEK

MOJ NAVDIH

Moje sanje navdihuje Nikola Tesla. Ni veliko ljudi, ki so mi v vzor, a on je zaradi svojih vrednot, osebnosti in dejanj eden izmed njih. Veliko stvari se z njim strinjam in bom o njih tudi sedaj razmišljal.

Prva stvar, ki mi je všeč pri njem, je, da je bolj želel narediti dobro za človeštvo, kot da bi gledal na denar. Hotel je, da bi bila elektrika zastonj, kar pa za kapitaliste ni dobro. Zaradi tega ga je veliko ljudi sovražilo in v času svojega življenja ni bil tako priljubljen. Kljub temu je še naprej delal iznajdbe, ki jih danes uporablja cel svet. To tudi mene navdihuje, da delam in bom delal dobro za svet in ne gledam samo na sebe. Druga stvar, zaradi katere mi je vzor, je, da sem jaz tako kot on bolj tehnično usmerjen. Želim si delati v razvoju, kjer bi delal izume. Tretja stvar, ki mi je pri njem všeč, pa je njegova osebnost. Bil je zelo predan znanstvenik, ki je večino svojega življenja posvetil znanosti. Ni bil ravno socialen, rad se je pogovarjal globoke teme s svojimi pametnimi prijatelji, a brezveznega pogovora o vremenu ni maral. Verjel je, da najboljše ideje dobi, ko je sam. Kar so si drugi mislili o njem, ga ni motilo. Rekel je, da če se drugi smejiyo njemu, ker je drugačen, se on smeje njim, ker so vsi enaki. Kljub temu je imel človeštvo zelo rad in je vsem želel dobro. To vse so lastnosti in mišljenja, ki si jih z njim delim in so tudi razlog, da mi je v vzor.

Torej, na kratko povedano, on mi je navdih, ker mi da verjeti, da ni vse v denarju in da se ti ni treba prilagajati družbi, iskati njihovega sprejemanja, da si dober človek.

Simon Mavsar, 9. a

LITERARNA DELA SREDNJA ŠOLA

MESTO	1.
IME IN PRIIMEK	LARA POTRČ
NASLOV DELA	S KOM LAHKO SANJAM?
ŠOLA	SREDNJA ZDRAVSTVENA IN KOZMETIČNA ŠOLA MARIBOR
RAZRED	3. C
MENTOR/-ICA	NATALIJA PRAŠNIČKI

S kom lahko sanjam?

To pismo je namenjeno pomembni osebi.. Osebi, ki mi je dovolila sanjati. Ob njej sanje niso zgolj le tihe neuslišane želje, temveč postanejo resnične in dosegljive ... Ampak kdaj sanje dobijo pomen?

Draga profesorica Stefanovič!

Ko pogledam nazaj, se spomnim prestrašene 15-letnice, ki Vas je septembra leta 2023 prvič spoznala. Prvič sem stopila v srednjo zdravstveno šolo, in takrat sem se prvič resnično vprašala: "Je to kaj si resnično želim? Si res želim postati medicinska sestra? Kaj me čaka v prihodnosti?". Imela sem toliko vprašanj, ki takrat še niso poznala odgovorov, a zdelo se mi je, da hodim v pravo smer. Toliko želja, a tako malo samozavesti. Za širokim nasmeškom se je skrivalo dekletko, ki se je bala mnenja drugih. Potem pa sem pri pouku slovenščine prvič spoznala Vas. Že pri prvi uri ste nam dali vedeti, da veste kaj si želite in pričakujete od nas. Jasno ste pokazali, da smo zdaj sami odgovorni za svoja dejanja, da je to novi svet v katerem se moremo znajti. Zdelo se mi je, da ste me s temi besedami zbudili iz transa. Zavedela sem se tega, da odraščam, da moram vedeti kaj si v življenju želim in k temu tudi stremeti. Spomnim se trenutka, ko so bili moji sošolci prestrašeni in so Vas imeli za zelo strogo profesorico. V moji glavi pa mi je nek glas govoril, da enostavno moram pristopiti do Vas in to sem tudi storila. Že od samega začetka se je čutilo, da ne prinašate le znanja, temveč resnično ljubezen do jezika. Pokazali ste mi, da je znanje vrednota, ki mi je nihče ne more odvzeti. Počutil sem slišano. Ne zato, ker bi bilo vedno lahko, ampak ker vem, da mi dovolite biti jaz. Nikoli mi niste dali občutka, da moram biti popolna, da bi bila dovolj. Dali ste mi priložnost, da rastem, da se učim in da kdaj tudi padem ter mi povedali, da je življenje pač tako. Naučili ste me, da nas slabe izkušnje delajo močnejše in prav v tem sem našla pogum. Opogumila sem se in začela verjeti v to, da je moje mnenje pomembno. Ne vem, ali se zavedate koliko ste spremenili v meni. Z Vašo pomočjo je moja ljubezen do slovenščine rasla. Dokler Vas nisem poznala smo moja ljubezen do lepe besede skrivala, nisem upala ustvarjati z besedami. Vi pa ste me navdihnili in mi pokazali, da obstajajo ljudje, ki cenijo jezik in občudujejo njegove lepote. Zaradi Vašega mentorstva nisem pred nobenim tekmovanjem čutila strahu. Nikoli mi niste kazali poti, temveč ste čakali, da jo najdem sama. Videli ste upanje, ko ga sama nisem. Odprli ste mi drugačen pogled na slovenščino. Nanjo ne gledam samo kot na jezik, ampak jo vidim, kot umetnost, ki nam dovoli, da se izrazimo in na prazen list napišemo, to kar nam govori srce. Postali ste mi vzor. Ne samo kot profesorica, temveč tudi kot oseba. Oseba, ki je resnično predana temu, kar počne in v to dajete svoje srce. Vedno se veselim vaše ure, še posebej ur književnosti. Vaše interpretacije ne opisujejo le znanih del, ampak se lahko vsak nekje najde. Misli, ki jih delite so pogosto besede, ki jih moremo slišati v tistem trenutku. Kot da bi vedeli, da morate izreči točno to ... Spet sem se vrnila k vprašanju: "Je to kaj si resnično želim? Si res želim postati medicinska sestra? Kaj me čaka v prihodnosti?". Kaj je v tem trenutku drugače je to, da zdaj poznam odgovore. Ne to ni tisto kar si resnično želim. Ne, ne želim biti medicinska sestra. Moje želje in sanje so se spremenile ... V teh treh letih ste močno zaznamovali moje življenje. Začela sem razmišljati drugače. Ne le o jeziku, ampak tudi o sebi. O tem, kaj me zares izpopolnjuje. Kaj me kliče. Kaj želim početi v prihodnosti. Slovenščina mi daje občutek pripadnosti. Lepa beseda me vedno spravi v dobro voljo in pisanje je moje zavetje, ko svet postane zapleten. Na začetku sem se te spremembe bala, ker so se sanje spremenile, ker niso več, to kar so bile pri petnajstih letih. Vi ste bili razlog, da sem to upala priznati sebi, potem še svetu. Zaradi Vas si želim študirati slovenščino. V tem resnično vidim sebe, ko se vprašam kaj me čaka v prihodnosti. Nekega dne si želim stati tam, kjer danes stojite Vi. Želim biti nekdo, ki ne le poučuje, ampak vidi in verjame. Nekdo, ki z besedo razjasni dvome.

Spoznala sem, da sanje ne nastanejo same od sebe. Resnične postanejo šele, ko jih nekdo vidi, podpira in jim daje upanje. Zdaj vem, da moram slediti svojemu srcu, tudi če je pot neznana, dolga in polna ovir. Zaradi Vas verjamem vase in v to, da lahko svoje sanje uresničim. Hvala, ker ste potihoma vedno verjeli vame in držali pesti, tudi ko sem Vam rekla, da nimam upanja in nisem prepričana vase. Hvala Vam, ker ste moj vzor, zaradi katerega danes vem, kaj želim postati in kdo želim biti. In hvala, ker ste mojim sanjam dali pogum. Hvala, ker sem ob Vas lahko zrasla kot oseba.

Zaradi Vas končno poznam odgovor na vprašanje: "Kdaj sanje dobijo pomen?" Za to so potrebni ljudje ... So pot, ki jo vsak dan gradiš. Spoznala pa sem, da niso uspehi in dosežki tisti, ki me vodijo naprej, temveč so to ljudje, ki stojijo ob tebi in ti rečejo, da so ponosni. Navdih se rodi iz iskre, ki se s pravilnim negovanjem spremeni v plamen. Ker ko si obkrožen z ljudmi, ki verjamejo vate, tudi najbolj nemogoče sanje postanejo dosegljive!

Lara Potrč SR, ZDR. IN KOZM. SOLA

LITERARNA DELA SREDNJA ŠOLA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

2.
LUKA KLINC
KDO ME NAVDIHUJE
ŠOLA ZA EKONOMIJO, TURIZEM IN KMETIJSTVO, ŠC PTUJ
1.bE
PETRA OBLAK

2

Kdo Me Navdihuje

V slovarju piše, da je navdih: »ustvarjalna moč, domišljija, ki jo vzbuja pojav ali stvar«. Glede na to, da naj bi navdih zbuja pojav ali stvar, se moram pri sebi vprašati, kaj ali kdo me navdihuje. Na prvo žogo bi rekel, da so to uspešni ljudje. Odgovor, za katerega bi porabil več časa, pa bi bil deloma enak, a hkrati zelo drugačen.

Glede na to, dana svetu živi več kot 8 milijard ljudi, bi lahko izbral kogarkoli, ki diha zrak na zemlji. A tisti, ki nas navdihujejo, so posebni; teh ni veliko, a nam pomenijo več kot vse ostale milijarde. Dajejo nam vzgled, so naš vzor in so tisti, ki nam pomagajo najti sebe. Mene osebno navdihuje nekaj sorodnikov, nekaj pa je tudi takšnih, s katerimi se krošnje na družinskem drevesu ne prepletajo. Kot prve, ki mi stojijo ob strani, dajejo dom, hrano, zavetje, življenjske nasvete, izpostavljam moje starše. Moj oče in mati me ne navdihujeta zato, ker bi mi dajala lepe, drage stvari, ki jih ne bi niti cenil. Ne navdihujeta me samo zato, ker sem odraščal pod njunim okriljem. Navdihujeta me zaradi truda, ki se ne opazi. Sama za drug drugega rada rečeta tudi, da imata »pridne rokē in zlato srce«. Ko oče sredi zime pride domov po napornem terenskem delu iz dneva v dan, je to nekaj kar zelo spoštujem. Od -10°C do +40°C, od poletja do zime, na peklenskem soncu ali v metrskem snegu. Dela za družino, za vse, ki jih ima rad in tudi za tiste, katerim se zdi vse samoumevno, že 36 let. Tudi doma se po napornem delu včasih spravi v garažo, da kaj popravi, izdeja ali izpopolni. Spretne roke mu pri tem pomagajo in le upam, da bom lahko nekoč takšen oče kot je on. Moja mama dela v pisarni, a zato njena služba terja kakšne druge minuse od teh na termometru. Velik davek te službe je mentalna izčrpanost. Cel dan je podvržena stresu in ko pride domov, tega ne pokaže. Skuha kosilo, speče potico in se nasmeji. Opere perilo, dela na vrtu, me pelje na trening, nam lika oblačila in opozarja, da naj si počistim sobo ter naredim domačo nalogo. To je pa skrbnost, red in disciplina, ki je hvale vredna.

Okrog nas so sami junaki, katerih se ne zavedamo. Velikokrat iščemo najboljše nasvete, ideje in nenazadnje navdih tam, kjer mislimo da je vse popolno, v resnici bi ga pa morali iskati tam, kjer je vsega dovolj. Glede na to, da sem rekel, da sta moja starša prva, vas morda zanima, kdo je drugi in kdo tretji, morda celo kdo je zadnji. A to ni tekmovanje. Navdih je pač nekaj, čemur ne moremo določiti števila, sklona ali pa časa, četudi je samostalni. Lahko mu pa določimo osebo. Najpametneje pa je, da človek jemlje vzgled in navdih pri tistem, ki ima moč. Ta moč pa niso mišice, denar ali status. Moč je srce in možnost spreminjanja dni iz slabih v dobre in obrazov iz žalostnih ali pa prestrašenih v vesele ali te, ki izžarevajo toploto. Ena oseba, ki mi je pa dala navdih, da sem to napisal, pa je dejansko predavala na prireditvi naše šole ob božiču. To je bil slovenski pisatelj Tone Partljič. On je na odru, četudi ni več na vrhuncu svoje mladosti, na oder prenašal mladostno energijo. Nasmejale nas je s starimi zgodbicami in svojimi prigodami, kakor tudi podučil o nekaterih zgodovinskih dogodkih. Nekateri ga niso poslušali in so raje počeli kaj drugega, predvidevam da se teh njegove pripovedi niso najbolj dotaknile, s čim pa ni prav nič narobe, ker smo si vendarle vsi različni. Četudi je med nama več desetletij starostne razlike, ne bi upal dejati, da me ne bi razumel kot vrstnik. Res je pustil pozitiven vtis na mene in me navdihnil, da njegovo energijo prenašam tudi jaz.

Te osebe so le ene od mnogih, kateri so zaslužni, da sem takšen, kakršen sem in kakšen želim biti. Biti tisti, ki navdihuje pomeni več kot biti tisti ki nekaj podarja. Navdihovanje bi moral biti naš cilj, da nas pa nekdo navdihne pa bi morali jemati kot priložnost, ne kot nekaj, kar nam je dano.

Luka Klinc, 1bE

ŠETK, ŠC Ptuj

LITERARNA DELA SREDNJA ŠOLA

MESTO
IME IN PRIIMEK
NASLOV DELA
ŠOLA
RAZRED
MENTOR/-ICA

3.
VITA LEŠNIK
IZ GLOBIN SANJ K SEBI
GIMNAZIJA PTUJ
4. U
ANITA EKERT

3

Kdo navdihuje moje sanje?

Dragi tisti, ki navdihujete!

Imena, ki navdihujejo moje sanje, predstavljate ljudje iz knjig, z odrov, ljudje, ki znate govoriti samozavestno in z gotovostjo vase. Tisti, ki znate biti glas ljudstva tudi takrat, ko ste v manjšini. Ker sanje ne nastanejo same od sebe, ampak potrebujejo nekoga, ki prižge plamen, da lahko začnemo o nečem sanjati. Nekoga, ki nam pokaže smer k temu, o čemer naj bi sanjali in kaj naj bi si želeli.

Sprva sem verjela, da moje sanje brez zunanjega navdiha nimajo moči, da bi postale prave sanje. Takrat so me navdihovali tisti, ki so si drznili biti oni. TISTI, ki so stopili pred množico, kot da jih ni sram. ONI so se mi zdeli kot svetilniki. JAZ pa sem bila ladja, ki brez njihove svetlobe ni znala najti poti do sanj.

A sčasoma sem ugotovila, da se ta navdih spreminja. Imena tistih, ki so me včasih navdihovali, so sedaj zbledela. Nanje ostajajo le lepi spomini, če so se sanje, ki so jih oni navdihnili, uresničile. Toda spomini nanje se niso razblinili, ker bi ti ljudje izgubili vrednost. Misel nanje se je izgubila, ker sem se sama začela spreminjati in njihova moč več ni dosegla moje. Njihov glas ni bil dovolj glasen. Takrat sem začela opazovati ljudi, ki niso stali na odrih, a so kljub temu v sebi nosili nekaj izjemnega. Nekaj, kar je bilo vredno navdiha. Njihov navdih pa ni bil v velikih besedah, temveč v vsakodnevnih dejanjih.

Navdihovati so me začeli tisti, ki so VZTRAJALI, tudi ko ni bilo aplavza, saj so verjeli, da je aplavz lahko le izraz bontona in ne poklon njim.

Tisti, ki so znali ostati ZVESTI SEBI, tudi ko bi bilo najlažje obupati. Ker so SLEDILI SVOJIM SANJAM in niso postali večina.

V teh ljudeh sem prepoznala drugačno moč. Bila je manj bleščeča, a bolj trdna. Ti so me naučili, da sanje niso vedno povezane z dosežki, ampak tudi z vztrajnostjo. Da ni pomembno, kako visoko se vzpne, ampak da hodimo. Ker če stojiš, ne sanjaš.

... Sledi vmesno obdobje ...

Navdih se začne lomiti. Ljudje, ki so bili glavni navdihovalci, so se izkazali za ljudi s pomanjkljivostmi. Njihove zgodbe so postale razpokane. Njihove odločitve niso bile več takšne, kot sem si jih zamišljala. To me je razočaralo. Za trenutek se mi je zdelo, da se podirajo temelji, na katerih so stale moje sanje. *Ker če oni niso to, kar sem verjela, kdo sem potem jaz?*

A v tem razočaranju pride do kognitivne spreobrnitve. Prvič sem si postavila vprašanje, ali je prav, da svoje sanje obešam na druge. Je to preveliko breme zanje? Spoznala sem, da so ljudje, ki so me navdihovali, le ljudje. Podobni so mi. Tudi oni imajo nekoga, ki narekuje njihove sanje. So ljudje, ki imajo dvome, strahove in napake. Ugotovila sem, da jih nisem občudovala, ker so popolni, ampak zato, ker imajo nekaj, česar jaz nimam, pa si želim.

Človek odraste, ko njegovega največjega navdiha ne predstavljajo več ljudje, ampak **IZKUŠNJE**. Trenutki, ko pademo in se znamo pobrati. Dnevi, ko dvomimo o vsem, kar si želimo in kar že imamo. Noči, ko ne zaspimo, ker nas bremenijo, da nam sanje niso dosegljive.

Takrat, ko ni nikogar, ki bi bil naš svetilnik. V tej praznini začnemo **POSLUŠATI SEBE**.
Takrat začnemo **NAVDIHOVATI SAMI SEBE**.

Takrat ugotovimo, da sanj ne morem vedno povezovati z nečim svetlim. Sprejmemo, da so prikazane idealizirano. Niso samo velike želje, ki se vedno uresničijo. So težke in včasih bolijo. Včasih od nas zahtevajo, da gledamo, kako nam polzijo iz rok. **NAVDIH JE TOREJ STRAH**. Strah, da sanj ne bomo dosegli. Navdih je priznanje, da včasih ne vemo, kaj je pravi korak, a vseeno gremo naprej.

NAVDIHUJEJO NAS PORAZI. Sliši se nenavadno, da nas lahko navdihuje nekaj, kar nas potepta. Ampak v tem je čar. Ob vsakem neuspehu se naučimo tega, česar nas nihče drug ne more. Gre za izkušnje, ki so edinstvene in neponovljive. Spoznamo svoje meje in uvidimo, da so te premakljive. Da meje niso zidovi, ampak vrata, katerih ključe odkrivamo postopoma. Spreminjajo se sanje. Postajajo naše, manj podobne tistim, ki smo jih nekoč občudovali pri drugih. **KER ZAKAJ BI SANJALI O NEČEM, KAR SANJAJO DRUGI?**

Danes razumem zakaj je bilo vse to potrebno.

Zakaj sem občudovala ljudi, za katere sem ugotovila, da imajo pomanjkljivosti.

Zakaj sem včasih padla in bila razočarana.

Zakaj sem se vedno po vsakem neuspehu prepričala, da se moram pobrati.

Vsak navdih je pomenil stopnico bližje sanjam. Vsaka sprememba in izkušnja je imela svoj namen. Brez njih ne bi spoznala lastne moči. Še vedno bi sledila sanjam drugih in še vedno bi oni bili tisti, ki bi me navdihovali.

A ZDAJ VEM, DA SANJE NE POTREBUJEJO VZORNIKA. POTREBUJEJO NAŠO ISKRENOST IN VZTRAJNOST. Potrebujejo pogum, da si priznamo, kaj želimo, in moč, da te želje izpolnimo. Svoje sanje navdihujem s tem, ko si upam biti nepopolna. Ker tako si človek upa spremeniti smer, ne da bi se čutil poraženega.

NAVDIHUJEM SE, KO NE OBUPAM OB PRVEM NEUSPEHU. KO SI PRIZNAM, DA SEM UTRUJENA, A SE ZARADI TEGA NE ODREČEM SANJAM. DA VEM, DA NI POTREBNO, DA ME VEDNO VSI RAZUMEJO. DA SE ZAVEDAM, DA NI POMEMBNO, ČE DRUGI NE VERJAMEJO V MOJE SANJE. DOVOLJ JE, DA VERJAMEM VANJE JAZ.

Krog je sklenjen.

Vse, kar sem včasih iskala pri drugih, danes lahko prepoznam v sebi. Pogum. Vztrajnost. Vero vase. Moč. Vendar to ni nekaj, kar bi s seboj nosila ves čas. Je nekaj, kar je bilo zgrajeno. In v tem je največji navdih.

Če me danes vprašajo, kdo navdihuje moje sanje, je odgovor preprost. Navdihujem jih **JAZ** sama. S svojimi vprašanji in dvomi. S svojo vztrajnostjo, da si ostanem zvesta, tudi ko ne bo lahko. In to je navdih, ki se ne bo izpel nikoli, ker raste skupaj z mano.

Vita, tista, ki si upa sanjati.